

paa nedsat Arbejdstid begrænses saa meget, at Nedsættelsen andrager mere end en Trediedel. I Betragtning af den Forsigtighed, som Kasserne erfaringsmæssigt udviser overfor Ydelse af Understøttelse ved Arbejde paa nedsat Arbejdstid, er der imidlertid ingen Fare for, at denne Adgang skal blive misbrugt i det sidste Tilfælde.

Arbejdsløshedsloven af 1907 bestemte i sin § 11, sidste Stk., at det for Kasser, der tæller Sæsonarbejdere blandt deres nydende Medlemmer, skulde kunne fastsættes, at Understøttelse ikke ydedes de paagældende Sæsonarbejdere, forinden Arbejdsløshedens Varighed havde strakt sig over et længere Antal Dage end 15. Det kan efter Ministeriets Mening imidlertid drages i Tvivl, om denne Bestemmelse — der i Principet har været opretholdt siden — stadig er rimelig. Sæsonarbejderens Forhold adskiller sig formentlig efterhaanden ikke saa meget fra de andre Arbejdernes. Dels findes der i mange Fag ikke mere en saa udpræget Sæson som tidligere, dels ligger Sæsonarbejdernes Løn nu ikke mere saa højt over Lønnen i de øvrige Fag, at man paa Grundlag heraf med Billighed kan kræve, at Sæsonarbejderne selv skal bære en saa meget større Del af deres Arbejdsløshed.

Under Hensyn hertil har man da fundet det rimeligt at foreslaa Lovens Krav om, at Ventetiden for Sæsonarbejdere skal strække sig over mere end 15 Dage, ændret saaledes, at det blot fastsættes, at Ventetiden skal være længere end 6 Dage.

Til § 20.

Svarer til den nugældende Lovs § 17.

Om Arbejdsløshedskassernes Adgang til at yde Understøttelse under Strejke og Lockout har det i hele Perioden fra 1907 til 1927 været fastsat i Lovgivningen, at de ikke maa yde Understøttelse „til Personer, der omfattes af“ Strejker eller Lockouter. Den nærmere Gennemførelse af denne Bestemmelse har i hele den paagældende Periode været overladt til Administrationen, og det har herigennem været muligt under de forskellige, indbyrdes varierende Konfliktsituationer at træffe saadanne Bestemmelser, der paa den ene Side paa en rimelig Maade hindrede, at Arbejdsløshedskasserne blev Deltagere i Arbejdskampene, og paa den anden Side ikke udelukkede saadanne Medlemmer fra Arbejdsløshedsunderstøttelse, hvis Forhold til Konflikten var af periferisk Art.

Ved Arbejdsløshedslovens Revision i 1927 blev der imidlertid under Lovforslagets

Behandling i Rigsdagen indføjet i Bestemmelsen en nærmere Definition af, hvilke Personer der i understøttelsesmæssig Henseende skulde anses for omfattede af en Strejke eller Lockout. Denne Bestemmelse gik adskilligt videre end den Praksis, der var blevet skabt gennem Aarene, ikke alene derigennem, at den fastslog, at Understøttelsen indenfor en Kasse straks skulde ophøre, naar der indenfor Kassens Omraade udbrod en Strejke eller Lockout selv af et ganske ubetydeligt Omfang — hvorved visse Arbejdsløshedskasser som f. Eks. Arbejdsmandenes saa godt som altid skulde være lukkede — men ogsaa derved, at Bestemmelsen udelukkede Personer fra Understøttelse, som hidtil altid havde været anerkendt understøttelsesberettigede, fordi de ikke var Deltagere i Konflikten, nemlig dels de Personer, der var ledige og understøttelsesberettigede før Konflikten Udbrod, dels de Personer, hvis Arbejdsløshed var direkte affødt af den gennem Mangel paa Materiale, Medhjælp o. lign.

Da Ministeriet anser det for overmaade vanskeligt i selve Loven at indsætte Bestemmelser, der i alle de forskellige varierende Konflikttilfælde medfører en rimelig Afgrænsning af den Kreds af arbejdsløse, der bør afskæres fra Arbejdsløshedsunderstøttelse under en Strejke eller Lockout, foreslaar man, at man vender tilbage til den Regel, der gjaldt i Aarene fra 1907 til 1927, og hvorefter kun selve Hovedreglen optages i Loven, medens den nærmere Gennemførelse overlades til Praksis. —

I Aarene fra 1907 til 1927 indeholdt Arbejdsløshedslovgivningen en Bestemmelse om, at Medlemmer, der oppebærer fast Fattigunderstøttelse, ikke kan faa udbetalt Arbejdsløshedsunderstøttelse. Denne Bestemmelse ændredes ved Loven af 1. Juli 1927 derhen, at Udelukkelsen skulde omfatte „Medlemmer, der oppebærer Fattigunderstøttelse med Fattighjælps Virkning, eller som i de sidste 3 Maaneder gentagne Gange har oppebaaret saadan Fattigunderstøttelse“.

Ved samme Lejlighed gennemførte man endvidere, at Invaliderentnydere altid skulde være udelukkede fra Arbejdsløshedsunderstøttelse, og at det samme skulde gælde Aldersrentnydere, medmindre Direktøren under ganske særlige Omstændigheder tillod Undtagelser herfra.

Da disse Bestemmelser imidlertid ikke kan anses for helt rationelle, idet de i visse Henseender ikke er tilstrækkeligt omfattende og i andre Henseender er for vidtgaende, har man gennem Lovforslagets § 20, Stk. 1, Nr. 7—9, foreslaaet dem erstattet af nye